

Haziran 2025 1 Sayı

III. Yeni

Hosça bak zatına...

Algılar

Eğer fark ettiyseniz yaşamımız algılara göre şekilleniyor. Hayatımızdaki çoğu şeyi kendi isteğimizle değil de dayatılan algılara göre yapıyoruz. Şu sözü sizler de belki çok kere duymuşsunuzdur: "El alem ne der?" Birinin bir şey deyip dememesi çok mu mühim? Bunu sadece çevremizdekiler de demez. Bu artık benliğimize yerleştiği için biz de kendimizi bu algıların içinde bulur ve hayatımızı bu şekilde sürdürmeye devam ederiz. Ve çoğu zaman bu algılarla iştigal edip düşüncelerimizde boğuluruz, asıl olanı fark edemeyiz ama uyandığımızda yani bir şeylerin farkına vardığımızda algılar bizi sıkmaya başlar ve ruhumuzun daraldığını hissederiz. Yaşam işte o zaman başlar: Konfor alanımızdan çıkıp asıl deneyimlerimizi yaşamaya başladığımızda. Sonrasında kendi fikirlerimiz ve baskı altında kalmadan oluşan özgür düşünceler etrafımızı kuşatmaya başlar. Hayatımızı daha bağımsız bir hale getiririz.

Kısacası algılar bizi köreltir, alelade hayatımızda takılı kalmamıza neden olur, dünyadan göçüp gideceğimiz zaman sadece el alem ne der diye yapamadıklarımız ve bundan doğan pişmanlıklarımız arkamızda kalır.

Sudenaz KAYHAN

Ondan Kalanlar

Ayrılık, genelde öfke doludur içi ama fazlasıyla duygusaldır. Kimi zaman bir anne feryadı, kimi zaman bir çocuk hıçkırığıdır sesi. Kimse bilemez ardındaki geleceği. Bazen onu gördükten aylar sonra hissettirir bize nefretini, bazense gördüğümüz anda anlarız gözlerindeki sessizliği. Bazılarının en büyük hayali, bazılarının uyumasına gerek kalmayan bir kâbus. Neden mi bu kadar sinirli, içi dışı öfke dolu? Gururlu çünkü. Kendi kafasını kaldırmak için bir başkasınınkini sokar toprağın altına. Gezemez yoksa insan içinde. Bulunamaz topluluklarda. Bir hayali ya da amacı yoktur. Sadece var olmak için yapar bunu. Pişman değildir yaptıklarından, kimse onu suçlayamaz. Çünkü göremeyiz gerçek yüzünü, gizlenmiştir hep bir kör gözün ardına. Şarkılar şiirler yazılır adına. Der, bu kadar seven var mı beni? Hiç düşünmez ama ardında bıraktığı mürekkepsiz yazılmış kederleri.

Gelecekte ayrılır mı o bile bilmez ama elbette ayrılığı da ayıran gün gelir, yol fazlasıyla yakın gibi.

Harzem

Ormanın derinliklerinde kaybolmuştum. Yolumu bulmam için yanımda hiçbir şey yoktu. Ne zamandır buradayım bilmiyordum. Etrafımda olan tek şey karanlık ve ormanın derinliklerindeki ürkütücü belirsizlikti. Hareketsizce duruyordum. Önümde çoktan sönmüş bir kamp ateşi... Hatırlıyorum da ateş hâlâ yanıyorken de çok güçlü değildi. Birkaç kıvılcımdan ibaretti. Kıvılcımları da küçücük bir rüzgâr alıp götürmüştü zaten. O ateşi tekrar yakmaya da yeltenmedim hiçbir zaman. Ya da başka bir yol bulmayı hiç denemedim. Hep birini bekledim ve o da hiç gelmedi...

Ama bir gün orman beklenmedik şekilde soğumaya başladı. Ardından o soğuk, beni yalnızlığımla baş başa bıraktı. En sonunda anladım ki o ateşe muhtacım. Ancak bir sorun vardı. Ateşi yakmayı bilmiyordum. Elime iki taş aldım ve birbirine sürttüm. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim ama olmadı. Denemeye devam ettim, tekrar ve tekrar. Ama hiçbir şey olmuyordu. Çünkü güç uygulamıyordum. Korkuyordum. Soğuk da durmuyordu. Hava her geçen dakika daha da soğuyordu. İstemeye istemeye daha da sert bir şekilde taşlara vurdum. En sonunda biraz kıvılcım çıkarabilmişim. Artık ısınabiliyordum. Ama yeter miydi?

Soğuk adeta etimi kesiyordu. Yalnızlığın yükü de çok ağırdı. Kıvılcımlar daha fazla dayanamayacaktı. Soğuk ve yalnızlık ne kadar kuvvetliyse ben de o kadar direndim. Ama boşunaydı. Soğuk dayanılmazdı. Daha fazla dayanamadım. Ani bir hamleyle taşları titrek ellerimle soğuktan daha keskin şekilde birbirine sürttüm. Başarmıştım. Şimdi o masum minik kıvılcımlar umulmadık büyüklükte bir aleve dönüşmüştü. Ateş büyük olduğu kadar da yakıcıydı. Etimi parçalayan soğuk, yerini ateşin yakıcı kavuruculuğuna bırakmıştı. Soğuğun bıçağı tek hamlede parçalanmıştı. Ama şimdi kesik, cehennem sıcaklığıyla harmanlanmıştı. O kadar hasret kalmışım ki ışığa, ateşin büyüleyici alevi gözlerimi almıştı. Karanlıktan bir adım ötemi göremezken şimdiyse ateşin aydınlığı beni kör ediyordu.

Sonra fark ettim. Ateş başıboştu. Başıboş ve saldırgan. Onu koruyan ve sınırlayan hiçbir şey yoktu. Etrafında yanmaya can atan canlı otlardan başka hiçbir şey yoktu. A, bir de ben vardım tabii. Çevreme bir göz attım. Sık ağaçlar ve diplerinde uyuyan gölge dışında pek bir şey göremedim. Alevler büyüyordu. Alevlerden uzaklaştım. Tekrar hızlıca bakındım ve büyükçe taşlar bularak olabildiğince temkinle alevlerin etrafına bir çember çektim. Çemberi iyice daraltmayı başardım. Ateş en sonunda sakinleşti. Alevler çok sıcaktı. Ama artık yakmıyordu, ısıtıyordu. Aynı zamanda etrafı aydınlatıyordu. Uzun zamandır içinde bulunduğum orman aydınlanmıştı. Ağaçları seçebiliyordum artık. Ağaçlar çok sıkı. Sanki beni ve önümde ahenkle kavru lan ateşi gizliyordu. Gökyüzünü bile saklayacak kadar da uzunlardı. Ağaçların dipleri gölgelerin hâkimiyetindeydi hâlâ. Ateş her yere uzanamıyordu. Artık daha küçüktü ama bana güven veriyordu.

...

Karar

O gün işimiz bittiğinde sıra vedalaşıp evlere dağılmaya gelmişti. İkimizin de evleri farklı yönlerde, ben otobüse gidiyordum o ise yürüyerek gidiyordu. Benimkinin aksine evi fazla uzakta değildi. Vedalaşırken o anın bitmesini istemiyordum. Fakat zaman hızla geçmiş, o arkasını dönmüş gidiyordu. Bense onca düşüncenin arasından sadece birinin sesini duydum: Peşinden gitsene, neyi bekliyorsun burada?

Beynim bunları söylese de vücudum inadına kaskatı kesilmişti, hareket edemiyordum. O yürümeye devam ederken arkasını dönüp bana bakıyor belki de yanına gitmemi umuyordu. Sanmıyorum. Muhtemelen ben olduğum yerde dururken sadece onu izlediğimden o da bana dönüp bakma gereği duymuştu. Bu bir dakikalık an içinde tek yaptığım onu izlemek olsa da sokağı dönüp ortadan kaybolduğu anda düşüncelerim ve ben baş başa kaldık. Sonraki on dakika boyunca yerimden kıpırdamadan hala o dönemece bakarken binmem gereken otobüs, iki defa geçmiş; kendi içimdeki tartışma da dinmemişti. O an kaç kez kendime eyleme geçemediğim için kızsam da kaç kez harekete geçmek için sebep bulsam da işe yaramıyordu. Sonra bir anda kendimle konuşmayı sonlandırmayı denedim. Bilinçli olarak yapmadım bunu. Yapmazsan yapma dedim kendi kendime. Kafamı başka bir yöne çevirdim ve birden koşmaya başladım. Ne değişmişti ne olmuştu ben de bilmiyordum ama koşuyordum. Bir anne babanın çocuklarının yürümeye başladığını gördükleri andaki sevinç gibi bir sevinç vardı içimde. Etraftaki insanlar bana baksa da ben onları görmüyordum bile. Tek sorun, ne onun evini ne de evine giden yolu biliyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da gözden kaybolduğu ilk dönemeçten sola girmem gerektiği. Hiç durmadan yaklaşık beş dakika koştum. En sonunda onu gördüğümde yavaşlamaya başladım. Koşarken çok ses çıkarmış olmalıyım ki benim onu görmemle onun arkasını dönmesi bir oldu. Beni gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Olduğu yerde durdu ve ona yaklaşmamı bekledi. Benim iflas etmiş ciğerlerimi biraz dinlendirdikten sonra yürümeye başladık. İkimizin de ağızını bıçak açmasa da halimizden ne kadar memnun olduğumuz belliydi. Bu olaydan sonra hayatımla ilgili karar verirken kalbimden ilk geçeni yapacağıma dair söz verdim kendime.

Harzem

• • •

Uzunca bir süre ateşle baş başa kaldım. Etrafımızı saran ve bize küçük bir yer tanıyan ağaçların ötesine gidemeden dönüp dolanıyordum. Artık daha rahattım ama aklımı bir şeyler kurcalamaya başlamıştı. Karanlığın ardında ne vardı ya da daha ötesinde veya hiçbir şey yok muydu?

Gözlerimi tekrar ateşe çevirdim. Kararsızdım. Yapmalı mıydım? Sanki bir cevap verebilecekmiş gibi bekledim. Etrafıma bakındım, büyük ve sağlam bir dal buldum. Galiba uygundu. Çekinerek dalı ateşe uzattım. Çok geçmeden tutuştu. Artık bir meşalem vardı.

Ormanın derinliklerine bir kez daha baktım. Gerçekten gitmeli miydim? Burada güvendeyim ya, gitmeme ne gerek var? Biri veya bir şey beni bulamaz mıydı? Gerçi şu ana kadar hiçbir şey karşıma çıkmamıştı. Yani benim mi onları bulmam gerekiyor? Peki ya bulamazsam ya da bulduğum şeyleri beğenmezsem ya karşılaşacağım şeyler güzel değilse ve pişman olursam? Güzel olsa bile gerçekten bulabilecek miydim?..

Uzun zamandır saklandığım küçük bölgeye baktım. Çok huzurlu gözüküyordu. Hep bir ağızdan orada kalmamı söylüyor gibiydi ağaçlar. Ama ateş.... Ateş gözlerimi aldı ama gözümü çevirmek istemedim. Sanki bir mesajdı bu. Git diyordu. Kovmuyordu. Sadece o da fazlasını istiyordu. Alevlerin göz alıcı ve vahşi kıvılcımları adeta ahenkle dans ediyordu. Heyecanlı küçük çocuklar gibiydi her biri. Sonra karanlığa döndüm tekrar. Elimde tuttuğum basit meşale biraz olsun aydınlatıyordu etrafı. Çok dayanmazdı ama yeterdi işte. Kararımı vermiştim. Arkamı tekrar dönmedim bile.

Ormanın belirsizliğiyle göz göze geldim. O da beni kendine çekiyordu. Cesaretimi toplayıp adımımı attım o belirsizliğe. Huzur ve ışık azalıyordu her adımda. Ama artık özgür hissediyordum.

Neyle karşılaşabilirdim? Bilmiyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı, o da yola çıkmadan yolun sonunu bilemeyeceğimdi.

Asude Sena UYDURAN

Anahtarla kapıyı açtı. Her zamankinin aksine ayakkabısını oturup çıkarmadı. Bu sefer dinçti. İki kat merdiven çıkmasına rağmen yorulmamıştı. Eskiden bu kadar merdivende nefes nefese kalırdı. Demek ki spor işe yaramıştı. İçini tam da şu an antrenman yapma hevesi kapladı. Daire kapısında şınav çekemeyeceğinden antrenmanlarını artık aksatmayacağına dair kendine söz verdi.

Açtığı demir siyah daire kapısının önünde dikilmişti. "İç bina kapısını boşuna yaptırmışlar, bu kadar sağlam daire kapısından hiçbir hırsız giremez." diye düşündü. "Anahtarı içeride unutursam kötü olur." Kendisini daha önce hiç başına gelmemiş olmasına rağmen anahtarı içeride unutmuş bir şekilde hayal etti. Ne yapardı? Hayatının en küçük stresli anında bile mantıklı düşünemiyordu. İlk yapacağı, kendi kendine sövmek ardından kapıyı tekmelemek olurdu. Sonra da soğuk mermere oturup ağlardı. Kim bilir çilingir çağırmak ne zaman aklına gelirdi? Oysa telaşı boşunaydı. Bir yoğurt kapağı ve becerikli parmaklar biraz gürültüyle açabilirdi kapıyı. Ayrıca iç bina kapısı daireler soyulmasın diye değil, ayakkabılar çalınmasın diye yapılmıştı. Bir nişan -ya da isteme- günü bir hırsız kapının önüne yığılmış onca misafir ayakkabısını çalmıştı. Bunun ardından eski ev sahipleri yaptırmıştı kapıyı.

Eve girmeden önce ufak kata göz gezdirdi. Yarısı kreme, yarısı turuncuya boyanmış berbat renkte küçük bir kattı. Katta tek bir daire vardı. Tahta su saati kutusu ve siyah borular hariç hiçbir şey yoktu. Aşağıdan gelen ve yukarıya çıkan duvarlarla aynı renkte olan iki krem mermer merdiven de sopsoğuktu. Öteki dairelerin aksine bu kat boştu. Ayakkabılık, kenara atılmış yığın eşyalar, yerlere serilmiş kilimler yoktu. Olmayacaktı da. O, böyle 'demode' şeylere katlanamazdı. Onun katı hep bomboş kalmalıydı. Tıpkı şimdiki gibi. Bu kata çıkanlar dairenin boş olduğunu düşünsünler, kapının önünde dahi hiçbir eşyasını görmesinlerdi. Onun burada olduğunu anlamasınlar, onunla tanışmasınlar.

Kapıda dikilmek yerine eve girdi. Sağa doğru uzayan bir koridor ve koridorun sonunda bir mutfak vardı. Öteki ucta hemen solda da boş bir oda. Daire kapısının karşısındaki duvarda salonun, banyonun, bir yatak odasının kapısı görünüyordu. Öteki tarafta da köşeye sinmiş küçük bir oda. Gezmeye soldaki odadan başladı.

Oda kapısının karşısında beyaz plastik balkon kapısı dikiliyordu. Yanında petekler ve genişçe bir cam. Ne kötü mimari, diye düşündü. İki kapı karşı karşıya olmamalı. Ayrıca odanın her köşesinden her kenarından kolonlar çıkıntı yapıyordu. Düz bir oda yapmak bu kadar mı zordu? "Umarım kendi mobilyalarım sığar." Gidip özel ölçülerle mobilya yaptırmak gerekebilirdi. Taşınma sırasında maddi sıkıntıdaydı zaten. Bir de aptal bir mimar yüzünden masraf yapmak istemiyordu.

Odada adım adım gezindi. Birkaç bant lekesi hariç göze batan hiçbir şey yoktu. Duvarlar lila, açık renkti. Kat kat boya yapmasına gerek yoktu. Balkona yöneldi. Balkon binadaki aynı berbat turuncuya boyanmıştı. İşte buraya kat kat boya gerekli. Üstelik balkon genişçeydi. Daha da çok boya.

Balkon kapısı da aynı derece berbattı. Beyaz plastikten bir kapı. "Ne dandik kapı! Ben bile omuzlayıp açarım." Gerçi ben bile demesine gerek yoktu. Spor yapıyordu artık. İki yokuş çıkınca hemen yorulmuyor, bir kadının taşıyabileceğinden daha fazla yük taşıyabiliyordu. Kolileri de tek başına taşıyacaktı. Duruşu bile düzelmişti. Dik duruyordu artık. "Ben hayli hayli kırarım" diye düşündü. Kendine güveni geldi.

• • •

• • •

“Ya hırsız da kırarsa?” Bu hırsız fikri nereden geldi bilmiyordu. Zaten pek muhtemel de değildi. Katı gayet yüksekteydi. Altta da başka bir balkon, başka bir daire vardı. Hangi hırsız niye oraya girmek varken onun balkonuna kadar tırmansın ki? Kendisine garezi yoksa yapmaz. Ama ya varsa? Gizlice biri ona nefret besliorsa ya da akşam mesaisine bu daireyi soymadan uğurlu bir şekilde başlayamayan bir hırsız varsa? Bu kapı ya onun lehineyse?

Ne tehlikeli mahalle burası, diye düşündü. Kim bilir hangi it kopuk, tekinsiz insan yaşıyordu? Kaç tane yabancı... Eski evinde de komşularını sevmez, yakınlık beslemezdi ama şimdi onları özlüyordu. Ah Aynur teyze!.. Şimdi olsa... Ona yine günden kalma yemekleri getirse yanında iğneleyici laflar etse ne güzel olurdu. Yemek getirmişken sitem ettiğini mi yoksa sitem etmek için mi yemek getirdiğini hiçbir zaman ayırt edemezdi. Lafları, nahif kadın kalbini kırıyordu. Ama işte onları bile özlemişti. İnsanın yanında tandık bir yüzün olması ne kadar huzur vericiydi. Yeni bir yüzü tanımaksa ne kadar zahmetli ve korkunçtu. Anlaşılan bu evdeki ilk gecesi hiç iyi geçmeyecekti. Yatak odası da kesinlikle bu oda olmayacaktı.

Öteki odaya girdi. Büyükçe bir salondur. Buranın da büyük camları vardı. Bu evde bütün odalar ve bütün camlar büyüktü. Tavan çevresinde sıra sıra ampul yuvaları vardı. Ortada bir avize yeri. Işıkları çok beğendi. Avizeyi falan boş versin. Takmasına bile gerek yoktu. O bu kenar aydınlatmalarını kullanacaktı. Hem bu odanın kartonpiyerleri de çok güzeldi. Güzel bir oturma odası olacaktı buradan kesin. Yalnız başına oturacaktı. Annesinin küçük bir kız çocuğuyken yaptığı azarların aksine yayıla yayıla oturacak, istediği kadar dağıtacak burayı.

Odayı dolaşmaya devam etti. Bomboş ve genişçeydi. Burada daha çok leke vardı, duvarlar tükenmez kalemle çizilmişti. Çizimleri hiçbir şeye benzetemedi. Küçük zevksiz bir çocuk yapmış olmalıydı. Gerçi ev sahibinin küçük çocuğu yoktu ama neyse zahmet edip evi boyatsaydı keşke. Bu çizimlerle kim niye yaşar ki yıllarca? Önüne koltuk atmış olmalılar. Kesin yıllarca boyamadıktan sonra bu evi boyatacağıma satarız diyerek taşındılar.

Odada yine kolonlardan birinin üstüne yazı yazılmıştı. “Popula Charlie harekete hazırım. Canlı sana pek yardım etmiyorum.” Yazılar tam anlaşılır değildi. Popula yerine Popala demek istemiş de olabilir. Charlie, Citalie diye de duruyordu. Orada canlı mı demek istemişti cadı mı ayırt edilmiyordu. İki cümle, iki satırdı. Duvarın aşağısında kalıyordu. Bunu da bir çocuk yazmış olmalıydı. Acaba ne demek istemişti? Kime sesleniyordu? Popula – ya da Popala- ve Charlie -Citalie- de kimdi? Canlılar mıydı yoksa bir cadı mı?

Koridoru sevmeydi. Doğal gaz boruları görünüyordu. Lavabo ve banyoya açılan aralık kapısının yanında duvar şişkinlik yapmıştı. Banyo ve tuvalet mutfak fayanslarıyla aynıydı. Sadece bunlar turuncunun değil yeşilin tonlarıydı. Havalandırma pencereleri ince tüllerle kapatılmıştı. Kirin, tozun girmesini engellemek içindi. Ya da sıçanların. Sıçanlar kolayca yırtardı, en kötü kemirirlerdi. Ama en azından tüle bakıp evde davetsiz misafirlerin olup olmadığını anlayabilirdi.

Mutfak, eski kahve tezgâh hariç boştu. Duvarların yarısı krem, yarısı turuncu tonlarındaydı. Şu rengi görmekten midesi bulanmıştı artık. Ama yapabileceği tek şey mutfak dolaplarını yenilemekti. Ona da yanaşmıyordu. O kadar çok masraf yapamazdı. Hem ne yapsındı ki mutfak? Doğru düzgün bir yeme alışkanlığı yoktu. Su içmek, buzdolabını karıştırmak ve bir şeyler ısıtmak hariç bir şey yapmazdı mutfakta. Ama şimdi hatırladı. Sporun yarısı da düzgün beslenmekti. Yemek yemesine özen göstermeli, kendine sağlıklı yemekler pişirmeli, mutfakta istediğinden fazla vakit geçirmeliydi. Belki mutfak dolaplarını yenileme fikrini tekrar düşünürdü.

Mutfak balkonu da öteki balkon gibi berbat turuncuydu. Ön balkondan daha kalın ve kısaydı. Kombi dolabı, birkaç boru, öteki küçük odaya açılan camlar ve çamaşır ipi vardı. Burayı kiler yapar, en azından burayı kullanmaktan kurtulurdu. Balkona camı olan o küçük odaya girdi. Burası diğer odaların aksine sarıydı. Neden sadece burası boyanmış?

Son odaya girdi. Burası oldukça büyüktü. Genişçe bir camı vardı ve harika ışık alıyordu. Batı eğer bu taraftaysa güneşin batışını bile görebilirdi. Işığı, güneş ışığını çok severdi. Bu odada çıkıntılık yapan kolonlar bile estetik görünüyordu. Daha az kirliydi duvarları. Burası en sevdiği oda oldu. Yatak odası bu oda olacaktı. Yatağının yeri, makyaj masasının dağınıklığı gözlerinde canlandı. Bu odada camdan şehri, güneşi izleyebilirdi. Hayal kurarken istediği kadar geniş voltalar atabilirdi.

Neşesi yerine geldi. Yeni yaşamına karşı umutla doldu. Lekeleri, berbat turuncular ve Aynur teyzenin laflarını unuttu. Derin bir nefes alıp camdan çarpık kente baktı. Gözleri karşı çatıda kuş yakalayan adama takıldı. Görüşü buğulandı...

Melek CAN

Sınav

Var herkesin bir sınavı.
Her zaman değişir zamanı.
Beklentiye yüksek tutanların
Sanki ellerinde cevapları.

Haram olur geceler,
Değerini bilmezsen sabahların.
Tıkanırsın bir noktada,
Düşünerek bulamazsın yanıtları.

Belki atarsın bulmak için.
Sonuçta yok onun mantığı.
Mantığı kullandık da ne oldu?
Aldık yine matematikten elli altıyı.

Kaan TERZİOĞLU

Fare

Bulut ışıldadı
Yalvardı sövenler
Korku dolu bir koku sardı havayı
Sakince kamaştı meydan

Bulut ışıldadı
Nice sözler yutuldu
Kimseler inanmamayı sevdi kimseler inanmayı
Sözler yerini aydınlığa bıraktı

Bulut ışıldadı
İnanmazken sorular soruldu
Nasıl olduğu meçhul
Kıyıya vuramayan dalgalar utandı

Bulut ışıldadı
Vuruldu gönüller
Sözler yağdı kocaman
İnsanlardı altında boğulansa

Bulut ışıldarken
Vardı ardında bir yıldız
Sırtı dönük gözlerine hasret
Bulut yalnız toprağa kadar ışıldadı

Ömer Faruk BAYŞEKER

Olabilir mi?

Sevilmeyi hak etmeyen
Hiç âşık olabilir mi?
İnsan sevmeyi bilmeyen
Vatanını sevebilir mi?

Öğrenmeyi sevmeyen
Öğretmeyi bilir mi?
Seni bilmek istemeyen
Seni hiç sevebilir mi?

Kendini iyi bilmeyen
Seni anlatabilir mi?
Vazgeçmeyi bilmeyen
Sevmiştim diyebilir mi?

Yıldırım

Yağmur bir sicim halinde iniyordu yorgun bedenime. Daha günün bitmesine de epey vardı. Gerçi eve varsa ne olacaktı ki? Başını kuş tüyü yastığa koyup derin bir "oh!" mu çekecekti? Kesinlikle kuş tüyü bir yastığı yoktu. Ya da mutfakta kendine sıcak çikolata yapıp "hüüp!.." diye içecek miydi? Kesinlikle sıcak çikolata da yapamazdı. Derlerdi ya hani "imkânım yok, maalesef" diye aynen öyleydi hali Tarık'ın. Mendilleri ıslanmasın diye sepetinin üzerine serdiği beyaz beze imrenerek bakıyordu. Kendi minik yüzü bile böyle beyaz, temiz ve masum değildi. Beyaz değildi çünkü sokak onu kirletmişti. Allah bilir ya, korkuyordur bir de. O duymuyordu ama korkuyu. Hoş, duysa da düzeltemezdi bu iğrençliği. İmkân yoktu.

Tarık... Küçük Tarık... Masum da değildi kendince. Sırf bir parça ekmek yiyebilmek için, fırından sıcacık ekmeğin parasını ödemedi kaçmıştı. Hakikat "ödeyemeden" olsa da... Süratle kaçmaya yeltenirken fırına yeni giren bebek arabalı bir kadına da çarpmış, arabayı bebekle beraber devirmişti. Yavrucağ nasıl da haykırarak ağlamıştı. Bu acı dolu ağlama sesleri Tarık'ın dimağında günlerce kalıvermişti.

Dayanamadı Tarık. Bir kenara oturuverdi. Yalnızca düşünüyordu Tarık, şimdi çok şey düşünüyordu: hayatı, hayatını düşünüyordu. İsteddiği hayatı düşünüyordu. Hayat acımasızdı ona göre çünkü hayat, düşene acımaz; bir tekme daha atardı. O yüzden hiç düşmemeliydi Tarık, hiç bırakmamalıydı. Zaten hali perişandı. Aslında İstanbul'da doğmamıştı Tarık. Buraya ilk babası gelmişti iş bulmak için. Bulmuştu bulabilmesine de zor işti, pis işti. Hayatın özeti idi sanayi.

Bir süre sonra Tarık, annesi ve üç küçük kardeşi de İstanbul'a gelebildiler. Gerçi babası bu masraflı yolculuğun açığını kapatabilmek için gecesini gündüzüne katarak çalıştı amma en sonunda çok şükür hallettiler. Keyifleri yerindeydi, huzurluydular. E daha ne olsun!

Oldu.

Bir gün Tarık'ın babası yine sanayideydi ve vakit epey ilerlemiş, hava oldukça kararmıştı. Ali-Tarık'ın babası- bir makinenin onarımını yapıyordu. Bu makine tamam oldu mu evine koş a gidebilecek, ikiz kızlarına canı gönülden sarılabilecekti. Tabii oğulları Tarık ile Mehmet'i de unutacak değildi. Onların avuçlarına birkaç madeni para sıkıştırdı mı bu onlara yeterdi. Erkek çocukları öyle pek şırmayı, sarılmayı, öpülmeyi sevmezdi. Kendinden bilirdi.

Eşine gelince onun yaptığı sıcak çorbayı içerken her yudumda Allah'a hamd eder, karısına şefkatli gözlerle bakardı. Yemekten sonra iki elini de sımsıkı tutar "Sevda'm, Allah bizi birbirimizden, çocuklarımızı yanımızdan ayırmasın!" diye samimiyetle dua ederdi. Eşi de adı gibi "sevda" dolu gözlerle Ali'sine bakar, yumuşacık sesi ile "amin" deyiverirdi...

Ali bunları düşleyiversin elindeki alet yere düştü. Eğildi Ali, tam alacaktı aleti; eli yumuşak bir şeye temas etti. Tüylü bir şeydi bu, basit masa lambasını yere tutunca hızla kaçan fareyi gördü. Yüzünde bir tebessüm oluşuverdi. İşine geri dönerken şöyle mırıldandı: "Ah fareler...insanlar gibisiniz siz de. Yaşamak için girmedığınız delik kalmıyor."

Birkaç gün sonra Ali ölüverdi. Ali'nin ölümünden iki saat sonra ikiz kızları can verdi.

Farede hastalık vardı. Virüslü gri tüyleri, Ali'nin yıpranmış, emektar, yaralı eline temas ettiğinde hastalık bulaşmış; Ali fark etmeden de zayıf ve bitkin vücuduna yayılmıştı.

Hastalık, Ali'yi önce sanayiden ayırmış, sonra yataklara düşürmüştü, en son da perişan hastane odasında onu ailesinden koparıvermişti. Ali eve gelip ikiz kızlarını sarılıp öptüğünde evin en küçükleri olan kızlara da hastalık bulaşmış, ufak ve hastalığa yabancı bedenleri bir çiçek gibi solup toprağa karıştırmıştı. Ne tuhaftır ki Sevda, Tarık ve Mehmet'e bir şeycikler olmamış ama onlar da bu hazin kayıplardan paylarını almışlardı.

Şimdi sanayide çalışan yoktu evlerinde. Yalnızca Sevda ve Tarık çalışıyordu. Mehmet'i okutmaya karar vermişlerdi. Mehmet de tıp okumaya karar vermişti zaten. Kuvvetli yüreklerin ve sarsılmaz inançların ailesiydi bu aile. Şimdi yağmur yağarken sokaklara, evlere, insanlara Tarık bu sefer istediği hayatı düşünüyordu.

Tarık öncelikle rahat bir hayat istedi. Gerçi vazgeçti bu arzusundan da. " Acısız, kedsiz bir hayat.." diye değiştirdi duasını hemen ve sessizce, iç geçirircesine amin dedi. Sonra önceden açmış olduğu bir mendil paketinden peçete çıkardı ve akan burnunu temizledi. Hasta olacaktı herhalde. Neyse... Sonra mesela hayalinde ikiz kız kardeşleri vardı. Onlar lisedeydiler ve çok güzellerdi. İkisini de örgülü ve gözlüklü tahayyül etmişti Tarık, çalışkan oldukları için gözlük takıyorlardı; çok okudukları için gözleri bozulmuştu. Tarık bu tatlı hayaline tebessüm etti. Neden sonra, oturduğu yerden kalktı; boş sokaklarda yürümeye başladı. Güneş çoktan batmış, karanlık pek koyu olmamakla beraber etrafa dağılmaya başlamıştı.

Tarık, Mehmet'i zaten bir doktor olarak bellemişti. Abisi kadar olmasa da yakışıklıydı Mehmet. Bu iltifatına kendi de güldü Tarık. Kahkahası boş sokaklarda yankılandı. Sonra düşündü ki Tarık, o babası kadar yakışıklı değildi. Kız kardeşleri de annesi kadar güzel değillerdi. Sefalet onları çirkinleştirmemişti. "Pirüpak" dedikleri bu olsa gerekti ya...

Neden sonra bilinmez Tarık ilerisindeki çöplerin orada bir küçük kımiltı fark etti, böylelikle düşleri bir beyaz güvercin gibi saf, masum bir şekilde uçuverdi dimağından. Tarık merak etti bu kımiltıyı nedense. İçinden bir ses "Gitme oraya, boş ver!.." diyordu. Kendisi bu sese " kedir..." diye karşılık verdi ve adımlarını çöpe doğru sıklaştırdı.

Ve gördü.

Hasmını.

Katili.

Babasının katilini.

Yani ailesinin katilini.

Bir küçük fare.

Bir lağım faresi. Hem de çöplükte!

Sessizce sokuldu Tarık. Eline taş falan da almadı. Öfke ve nefretle yeşil gözlerini kıstı Tarık. Elini sıkı bir yumruk yaptı. Ve sayıkladı "Baba..."

Sonra her şey bir anda oluverdi.

Tarık elini sertçe fareye vurmak isterken taşla vurdu. Eli fena halde yara aldı. Ama Tarık pes etmedi. Çöplerin arasında fareyi buldu ve onu önce boğdu sonra eli ile ezmeye çalıştı. Olmadı tabii. Ayağıyla ezdi, sonra fırlattığı yere koşup bir kere daha ezdi. Böyle böyle yarım saat geçti.

...

Tarık eve yüzünde yorgun bir tebessümle geldi. Annesinin yapmış olduğu darhane çorbasını içti, biraz annesi ile sohbet etti, kardeşinin derslerini anlamadığı halde biraz inceledi. En son yere sermiş olduğu yatağına yatarken yaralı eline şöyle bir baktı ve kendi kendine " Annem yarayı nasıl fark etmedi acaba? Neyse, anlaşılan o da yorgun. Eee, kolay mı elin evini temizlemek? Değil tabii. Onun da işi başından aşkın. Neyse artık rahat bir uyku vakti. Allah rahatlık versin bana, aileme, tüm sokakta, yolda kalmışlara..." diye söylendi ve duasına devam etti. Tabii bitirmeden uykuya daldı.

Fare gördü.

Rüyasında fare gördü Tarık.

Fare onu kovalıyor, her defasında yakalıyor, onu yiyip bitiriyordu.

Sahiden canı acıyordu Tarık'ın.

Tüm vücudunda bir ağrı bir sızı ve çok acı...

Gözleri karıncalanıyor, zihni bulanıyordu Tarık'ın.

İşte o an şimşekler çaktı beyninde.

Pişmanlık tüm bir ruhunu kapladı.

Niye, ne diye çocukluk yapmıştı sanki!

Ah...ah...!

Gözlerinde yaşlarla kalktı- doğrusu kalkmaya çalıştı- Tarık, az ileride yatan kardeşini dürttü. Yeşil gözleri boncuk boncuk, beyaz teni terler, yanakları ateşler içindeydi Tarık'ın. Kardeşi derin bir huşu ile hiç itiraz etmedi ağabeyine. İkisi beraber annelerinin yanına gittiler.

Ortaya Tarık yattı.

Şimdi bir tarafında küçük Mehmet, bir tarafında yorgun Sevda vardı.

O gün....

O gece...

Öptü annesini Tarık, sarıldı annesine.

Vedalaşır gibi.

Sarıldı Mehmet de ağabeyine o kadar. Hiç sorgulamadı "Sen niye ateşler içindesin?"

Onların örtüleri bir katre alevin kucağındaydı zira!..

Onlar böyle derin ve huzurlu bir uykuya dalıversinler, bir aralık Tarık titreyen sesi ile sordu:

- Mehmet doktor olamazsan ne olacak?

Mehmet kendinden emin, yanıtladı:

- Cennete olurum abi!..

Onlar cennete doğru kanatlanıversinler, Tarık son kez sayıkladı: "Sana masum değilim, demiştim..."

Ertesi gün gazetelerde Gül Sokak'ta harabe bir evde üç kişinin cesedinin bulunduğu yazıyordu.

Haber şöyle devam edecekti:

-Ölüm sebebi yapılan otopsinin ardından ortaya çıkacak.

Sudenaz KARAMAN

İlk Yolculuk

Turuncu ışıklar gözümü kamaştırıyordu. Onların doğan güneşin ışığı olduğunu sandım. Oysa ki doğmayı boş ver, bizi sokak lambalarını açmaya mecbur bırakacak kadar uzaktı güneş. Galiba hayatımda ilk kez bu kadar geç vakitte uyanıktım. Gecenin soğuk olduğunu öğrendim. Bir elim montumun cebinde yumruk olmuştu. Ötekiyle annemin parmağını tutuyordum. Montumun, kıyafetlerimin rengini ya da yüzümdeki ifadeyi hatırlayamıyorum. Şimdiki yaşımda anılarını ancak bir hayal gibi hatırlayacak, aynaya bakma gereği duymayacak kadar küçüktüm. Küçüküm elim anneme tutunuyor, küçüküm yüreğim hiç görmediğim bir durumda olmama rağmen güvende, sıcaklık hissediyordu. O huzurlu andan beni çıkartan bir şey oldu: Merak.

Turuncu ışık gözümü kamaştırmasına karşın o kadar parlak, o kadar neon, o kadar cazibeliydi ki elimi cebimden çıkarıp ışığa uzattım. Arkadaki demir siyah bina kapısı gıcırdadı ve babam belirdi. Elinde gri, içine sığabileceğim kadar büyük bir bavul vardı. O, bavulu sürüklüyor, benle annem merdivenlerden inip yola, orada bekleyen bir arabaya doğru yürüyorduk. Yolum ortasında durduk. Annem, babam ve arabanın yanındaki genç adam yetişkince konuşuyorlardı.

Sokağın sağ tarafında ışıklar seyrekleşiyor ve sonu gözükmüyordu. Sol tarafta sokağın sonu olan binalar dizisi ve iki yana açılan yolun kolları vardı. Her gün gittiğim, tam karşımda duran bakkalın kepenkleri inmiş, abur cuburlar görünmüyordu. Hiçbir evden ışık gelmiyordu. Galiba uyanık olan yalnızca bizler ve arabadaki adamdı. Hâlâ konuşuyorlardı. Onlara sessiz olmalarını söylemek isterdim. Uyku mahmurluğumu azaltacak kadar yüksek sesleri, benim gibi uyumak isteyen başka çocukları da uyandırabilirdi.

Annem beni arabaya bindirdi. Sesler buğulandı. Araba sıcak ve uyumam için yeterli konfordaydı. O an, bütün yorgunluğuma rağmen beni ayakta tutmaya çalışan merakın gücüyle annemi, babamı dinlemeye, arabaya binenlerin yüzünü tanımaya çalıştım. Sonra uykuya daldım. Arabada rüya görüyor, uyandırılıp biri tarafından kolumun çekildiğini hissediyordum. Bilincimin tam anlamıyla açılması inek sesleriyle oldu.

Yine geceydi ama bu sefer etrafta sokak lambası yoktu. Tek ışık arabadan geliyordu. Ayrıca evimdeki gibi etrafta ne yüksek binalar vardı ne de asfalttan yollar. Evler tek katlı ayırık ayırık. Yol topraktan ve tıktılydı. Araba sağa döndü, ikinci bahçenin çit kapısından sola dönüp içeri girdi; inek tekrardan mööledi. Hayatımda ilk kez canlı, çizgi filmlerdekinden daha canlı, ineğin sesini duyuyordum. Annemin beni kucağından çimenlere bırakışını hissettim. Bavullar indi, yetişkince konuşmalar tekrar başladı. Bebek denecek kadar küçük kardeşim annemin eteğinde dolanıyordu. Abim, ikimizin uyduğu yabancılık hissini duymadan içeri girmek istiyordu. Eşyalarla birlikte ince ağaçların yapraklarının çatı gibi üstünü örttüğü bir yoldan geçtik. Taş merdivenleri çıktık ve sarı ışıkla aydınlatılmış köy evine girdik. İçeride iki yaşlı insan vardı. Onların ananem ve dedem olduğunu şu an biliyorum ama köye ilk gidişimde bilip bilmediğinden emin değilim. Uslu, saygılı, hanım bir kız olup ellerini öptüm. Onlar da benim yanaklarımı... Sonra koltuğa oturdum. Arkama yaslanmadığım ve koltuklar alçak olduğu için ayaklarım yere değiyordu. Bu koltukları sevdim. İstanbul'dan Ağrı'ya geldiğimiz yol boyunca uyumuş olsam da tekrardan uyumak istedim evimden binlerce kilometre uzakta olduğumu bilmeden. İnek tekrardan mööledi. Onun sesi elektrikli süpürge nin ninni sesi gibiydi. Beni uykuya daldırdı.

Artık arkadaşları gitmiş yalnız kalan inek evin arkasında möölüyordu. Ağaç yaprakları seyrekleşmiş, o çatılı yolu yok etmişti. Bir önceki seferimde nereye kaybolduğunu merak ettiğim bahçe sağda ileride duruyordu. Yanında uzun renkli çiçekler vardı. Bahçeyle ev arasındaki düzlükte bulunan iki ağaca ip bağlanıp salıncak, hamak yapılmıştı. Oraya gidip salıncakta unutulmuş annemin telefonunu almayı amaçlıyordum. Merdivenlerde ayakta durmuş gergin bir şekilde hindiyle bakışıyordum. Telefonu almaktan vazgeçtim. Kim bilir kaç sene evvel girdiğim aynı - yalnız biraz tadilat ve değişiklik vardı - eve tekrardan girdim.

Melek CAN

Yaz oldu ama kışın hâlâ sesi gür
Gün doğdu ama gecenin kalıntısı üstümde yürür
Kanım dondu, al çilemi dağlarına sür
Yankılansın son nefesine dek

Ne kaldıramadığımdan ne örtemediğimden
Değil bu kara toprağın tanesini sevmediğimden
Duyurmak vazifesinden sesimi
Yansır yüzüme, toprağıma da konsun
İsteddiğimden

İnsanımın yüzü toprağımın suyu
Gülmez, akmaz zerresine yandığının huyu
Bulmak mümkün mü atılacak bir kuyu
Varsın ben haksız olayım açsın benim gülüm

Ömer Faruk BAYŞEKER

Söylenmemiş Sözler

"İlk sevgiye benzeyen ilk acı, ilk ayrılık

Yüreğimin yaktığı ateşle hava ılık."

Gerçekten bir sevdâ havayı ısıtmayı başarabiliyordu. O gün güneş tenimi ısıtıyor, ruhuma işliyor, altın sarısı saçlarım ilk defa bir sarıyı kıskanıyordu. Erken kalkmışım, kahvaltımı yapmışım. O güne kadar yapmadığım her şeyi gerçekleştirmek için söz vermişim kendime çünkü.

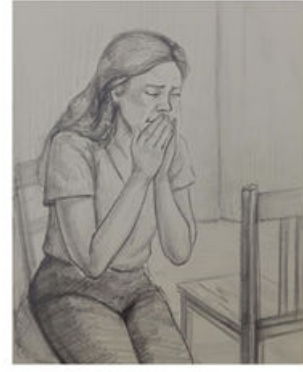
Giyinmek için her zamanki gibi dolabın başına geçtim. Önce saatlerce düşündüm. Çivit mavisi bluz, kot, pembe fırfırlı gömlek, kahverengi etek, yakası dantelli mor -o çok sevdiğim- bluz ve daha nicesini denedim. Sana geliyordum ve bu yüzden hepsi istekliydi seni görmeye. Defalarca, saatlerce sana süslendim. Hiçbiri gerçek değildi o günkü kadar. "O" sefer, hazırdım. Bende en sevdiğin rengimi giydim. Pembe bluz ve kota karar kıldım sonunda. Hayallerime yakışan tek renk...

Neden o kadar çok beklemiştim bu karşılaşmayı gerçekleştirmek için bilmiyordum. İnsan çok sevdiği birini şuursuzca kaybedince önceleri umursamıyor. Zaman alıyor gerçekliğin farkına varmak. Ya da sevgiye güveniyor uzaklığa inat.

Konuşamazdım biliyorum. Yazılı bir metin hazırladım o yüzden. Uyacak mıydım repliğime bilmiyordum ama yazdım:

"Beni bırakıp gittiğin an geldi aklıma. Uzun zaman senden haber alamasam da beni hala sevdiğini düşünmüştüm. -Rüyalarım da başkalarını sevdiğini gördüğümü saymazsam- hiç şüphe yoktu içimde. Sonra olmazdan bir sen arayışı... Çok yakınımıydın ama seni sana sorma cesaretim çok uzaktaydı benden. Tanıdıklara sordum, sana ulaşmayacağını bildiğim haberler gönderdim ve en sonunda seni buldum(!) Sorduklarına çok dikkat etmeli insan. 'Sevdiklerini' sordukları o insanların da sevebilme ihtimali varmış soranların sordukları sevdiğini. Bunu yaşamayınca bilmezmiş insan. Hiçbir aşk romanında, filminde yoktur bu yaşam karesi. Zormuş seni başkasıyla hayal etmek. Daha önce gözümün önünde birini sevmiştin ama bu seferki başkaydı, bu kez gözümün önündeki birini sevdin hem de hiç tanımadığım birini. Eğer önceki gibi tanısaydım bir kulp bulurdum ona da, güzel ama gözleri benimkiler gibi değil, akıllı ama edebiyatı o kadar da kuvvetli değil ve daha niceleri... Zormuş. Çok zormuş. Sana böyle bir şey yaşatmadığım için bana teşekkür etmeni beklemiyorum ama sen sevgimin bile farkına varmıyorsun. Ne yapacağız seninle bilmiyorum. Yani 'sensiz bir seninle'... benim de bilmediğim bir kıyı köşe bu çünkü.

Sonraları gerçeği biraz daha yakından takip ettim. Sahte gülüş tabletleri yolladım sana, senin bir daha görmek istemediğini söylediğin. Birlikte iftarlara gittiğiniz, gelecek planları yaptığınız haberlerini sanki iki adım ötemde söylenmişçesine çabucak duydum. Kötü haberin sahip olduğu bu hız korkutuyor beni. Ağladım yolda giderken. Yağmur yağıyordu. Radyoda şarkılar çalıyordu. İlk defa bu kadar sağır dinledim şarkıları. Ki hatırlıyorsan eğer; bilirsin şarkı dinlemeyi ne kadar çok sevdiğimi. Herkesin içinde küçüktüm- ki cüsse olarak o denli küçülecek bir halim yoktu- ve fakat acı insanı şekilden şekle sokuyor. Eve geldim. Sıcacık bir kucakta, çocukluğumda ağladım, "Artık başkası var" diye çok ağladım. Tahmin edebileceğinden çok. Akşam olunca sustum, kırmızı kan çanaklarım konuştu. Mutsuzdum, senden nefret ediyordum, sana da böyle bir haber gelmesini sağlamak için söz verdim kendime.

• • •

Yazdığım kadar yaban değildi duygularım, daha canlıydı.

Bir bir gözden geçirdim çevremdekileri. 'Yerine koyabileceklerim' listesi çıkarttım. Adaylar ve aday adayları listeleri. Hiçbirini denemedim. Öylece yaşadım. Bunca sene geçti hala o haberi vermedim kulağına. Bu gidişle de sana gelen tek haberim ölüm haberim olacak diye korkuyordum. O da kötü haber kategorisine girer mi senin için bilmiyorum.

Sonra benim yerime oturduğün o misafiri her gördüğümde cinnet duyguları, mutsuzluk. Aynı havayı teneffüs etmek. Zor. Bu duyguyu hiçbir zaman bilemeyeceksin. Yazıldığı gibi yaşanmıyor çünkü.

Ardından birlikte gidişiniz bu şehirden. Bensiz şehirden ayrılacağın zaman beni arayışın geldi aklıma. O zamanki gibi değildi onunla gidişin. Ben burada kalıyorum diye mutsuz değildin onunla giderken. Beni düşünmüyordun ki. Onu da orada bıraktın sonra. Ne değişti? Çok şey, ismin değişti, yüreğin, söylemin, sesin, bakışın, sen değiştin, bir başkası oldun, başkalarıyla oldun. Sesin soğudu telefonun öteki ucunda. Allah'ın verdiği en soğukta bile bu kadar üşümedim. Keşke demeyi çok isterdim. Mutlu olsaydık. Defterde, kalp içindeki isimlerimiz gibi yan yana. Basit kelimeler değil mi? Ama tesiri büyük. Yanan yürek, bu çıralar sayesinde bu halde."

Ve sonunda yazmaktan yoruldum, yoruldum bunca şeyden, ilkokul, ortaokul çocukları gibi sürekli müşteki... O yüzden görüş günü gelsin istedim. Seni bekletmemek için vaktinden erken çıktım. Sana soracağım çok soru vardı. Hepsini birbirini iteliyordu beynimde seninle tanışmak için.

İçeri girdiğimde herkes bende farklılığı fark etmişti. Kapıyı açtığımda etrafa bakındım hemen oturduğün yeri görmüştüm ama önce biraz sakinleşmem gerekiyordu yanına gelebilmek için. Ellerim titriyordu, midemde kelebek uçuşları. Kimse anlamasın diye bu illet durumu hemen karşına geçip oturdum sonra. Allah'ım bu sessizlik can acıtıcı. Sadece yüzüme baktın. "Merhaba" dedim. Aradan dakikalar geçti. Konuşma çizgisi yok metnimde. Sonra bütün hiddetimle:

"Yıllar sonra seni neden görmek istediğimi merak ediyorsundur. Biliyorum. Ama buna ihtiyacım vardı. Seni çağırdığıma ben bile şaşıyorum. Lütfen söyleyeceklerimi bitirene kadar bekle. Aklına gelenleri bir müddet esir et. Bekle lütfen bitireyim... Bundan yıllar önce aramayışlarım kopardı seni benden ya da ben öyle sanıyorum. Kötü bir dönem geçiriyordum. Yapmayı sevdiğim bütün işleri erteliyordum. Seni arayamıyordum. Hayatım yeni bir dönemdeydi. Babam o lanet şirketin sorumluluğunu bana verdiği gibi, bütün mükemmeliyetçiliğini de miras olarak bırakmıştı.

• • •

Her şey altüst olmuştu hayatımda. Seni arayamadım biliyorum. O çok sevdiğim adamı arayamadım. O kadar farkında değildim de zaten. Sonrasında ne duydun, ne hissettin bilmiyorum ama sen de aramamaya başladın. "Sevse arar." diyordum. Arar bir gün ne de olsa. Bekledim o gün gelsin diye hiçbir zaman olmayacağını onu duyduğum zaman anladım. Beni bilirsin son ana kadar ümit ederim. Olmadı bu kez. Seni herkese sordum. Ona da sordum, bilmeden bu kadar yakınımda olacağını düşünmedim. Kumral bir belaydı. Çok acıydı bilemezsin. Ağladım ve sonra şehirden gidişiniz. Şimdi hala seninle mi? Yanında mı? Yüreğinde mi? O mu aldı benim yerimi? Onda en çok neyi seviyorsun? Benim seni hala sevdiğimi biliyor musun? Artık dayanamıyorum, yoruldum, ben... Evet söylemek istediğim bir şey daha var ben hala seni severken neden gittin? Niye sormadın? Ben seni sevdiğim kendini tanıdın çünkü ve bundan korktun değil mi? Alfabem değişti, hıçkırıklarımın hepsi senden yapılmış... Artık yakamı bırak..."

Konuşmam bitti. Repliğe sadık kalmadım. Sonra hıçkırıklar kalesi yıkıldı.

– "Tamam Zeynep Hanım bu kadar yeter, şimdi derin bir nefes almaya çalışın biraz. Lütfen... Başardınız, bunu düşünün." dedi Sibel Hanım.

Zeynep "Hanım", bir gerçeği kendine itiraf etti. İçten içe bunu belki çok sefer yapmıştı. Hiçbiri bu kadar açık değildi ama yine de yapmıştı. Belki bu belirsizlikte, onu, kaotik bir oksijen solumaya iten her geçen gün. Birçok şeyi yapmayı bıraktığı gibi; 2004 yılından sonra gazete okumayı da bırakmıştı. Tam olarak; 2 Eylül 2004 Perşembe ve "Havadis" gazetesinin üçüncü sayfasının bir cinayet haberinde... İki anahtarlı bir kapının önünde tek anahtarla beklemek gibi geçen günlerden daha kötüsü de vardı: diğer anahtarın asla gelmeyeceğini bilerek geçen günler...

"Boş sandalye" tekniğine göre başarmıştı Zeynep "Hanım". Terapisti de öyle diyordu. Ama hayat bu ikisi kadar iyimser ve merhametli değildi. Boğazındaki yumruyu zamanında atmayan-atamayan Zeynep'e, o yumruyla bir ömür sundu.

Seval SOFUOĞLU

Psikolojik Danışman ve Rehber Öğretmen

SEN

Belki yanlış, birer birer tamamı yanlış ;
Belki de sen, katıyen tanımamıştın beni,
Belki de ben, düşlerimden aldım bir alıntı;
Ama belki, benimle bulamamıştım seni...

Yıldırım

Kaybolmuşum karanlığın yokuşlarında,
Elimdeki harita kapkara.
Hani demiştin, sana gelir bu patika
Batıyorum çamurdan yollarında.

Suyum tükendi, ekmeğim bir lokma.
Kargalar bekliyor başımda.
Hani demiştin, seni gösterir bu pusula
İğnesi döner kendi etrafında.

Gördüm sonunda işte, orada!
Betondan, soğuk bir villa.
Beyaz çiçekler sarılmış etrafına.
Adın yazar ortasında.

Meryem ERDOĞAN

Ne fark eder ki kör insan için elmas da bir cam da.
Sana bakan bir kör ise sakın kendini camdan sanma.

Mevlâna

İnsanı insan eden değeridir.
Değeri olmayanın ederi semeridir.

Mustafa AYRANCI

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Her Şeye Yetişme Çabası

İnsan her şeye yetişmeye çabalar ve böyle olmasına rağmen hayata geç kalmış hissedebilir. Onu böyle hissetmeye iten çokça etken vardır: annesi, babası, çevresi, kendini bulduğu durumlar ve daha fazlası... İnsan her türlü duruma yetmeye çalışır yetemez; eksik, yetersiz hisseder. İyice kabuğuna çekilir ve içine kapanık biri haline gelir. Kendinde bin doğru, bir hata varsa - ki hepimiz insanız ve tabii ki hatalar çöküşler olabilir- yine de o kişi o bir hataya odaklanıp kendine hayatı zindan eder, hiçbir şeyden keyif almaz. Ve o durumdan çıkamayacağını, hayatının hep böyle gideceğini sanır, bu olaylar zincir şeklinde sürüp gider. Bunu yaşamamızın en büyük sebeplerinden biri insanın kendini keşfedememesidir, nerede başarılı nerede başarısız olduğunu bilmemesidir, kendini huzurlu hissettiği yeri henüz bulamamasıdır.

Her şeye yetişmeye çabalayan kişi, bütün ilişkilerinde iz bırakmak ister ya da ortamlarda kalıcı olmak. Bulunduğun ortamda sevilip sayılıyorsan, eğleniyorsan bu yeterlidir; bırak başkası bıraksın o çok düşündüğün izleri.

Bu durumdan kurtulmak için insanın başta kendisi ile vakit geçirmesi, kendini sevmesi gereklidir. "Başkalarını bilmek bilgeliktir, kendini bilmek ise aydınlanmadır" sözünde olduğu gibi kendimizi bilmeliyiz ki bu sorunu aşalım. Ayrıca kabullenmeyi öğrenmeliyiz, engellerin hayatımızda hep olacağını bilmeliyiz; kendimize biraz da üzgün olmak için izin vermeliyiz ki doğru kararlar alabilelim. Kendinize yakıştıracağınız insanlarla dost olun, sınırlarınızı belirleyin; böylece hayat daha da kolaylaşacaktır. Son olarak kendinizi çok sevin, önem verin ışıldayın ki diğer insanlar da sizi sevsin ve size önem versin.

Hayrunisa AK

Kim

N'olmuştü bana
Bu halim neydi
Bu çöküş, bu yorgunluk
Nasıl bir ben bu?

Gözler boş bakıyor
Vücut kendinden bihaber
Aynadaki ben miydin
Değilsem ben neredeydim?

Gençlik neredeydi?
O gülüşüm, o neşem
Gözlerimin rengi
Sahi kimdim ben?

Yıldırım

Sen ve Ben

Özlemiyorum dedim kendi kendime
Yalanlar söyledim benliğime
Dil söyleyince kalp değişir sandım
Değişmeyen tek şey kalp, bunu çok geç anladım

Aklımda bir fotoğraf o günden,
Zayıftım bir hayli, iki yıl geçmiş üzerinden
Ruhuma akan kederinden,
Az da olsa nasiplendim bunu keşke görsen.

Sakladık herkesten, korktuk birbirimizden.
Şu an dönüp bakınca hiçlikten,
Kader miydi bizi bir araya getiren?
Hayır, sadece bendim bize işkence eden.

Aşka inanmazdım, saçmaydı fikrimce.
Sarılabilseydim sana son bir kere.
Hala inanmam aşka, çünkü içimde,
Aşk değil sen vardın; söylemekten çekinmem, bu böyle.

Bu yüzden değil bu harbim, korkma.
Gerçi duysan da sormazsın, sorma.
Bir dilek hakkı verseler bana tam şu anda,
Seni dilerdim ama bensiz bir hayatta.

Harzem

Grafik Tasarım: Şevval ÖZÇELİK

Çizim Ekibi: Süeda SEVİNÇ

Dilem Sare BİRİCİK

Afra GÜL (Boş Sandalye)

Editör: Arzu GÜREL

Paylaşmak istediğiniz eserleriniz için bize aşağıdaki kanallardan ulaşabilirsiniz:

3.yeni.dergi@gmail.com

Instagram 3.yeni.dergi